

priserne bedre sig, er der, saa vidt jeg ser, ikke nogen Udsigt til, at Kalamiteten paa St. Croix, som jeg foreløbig har holdt mig til, vil forsvinde; nei, det ærede Thing vil være vel bekendt med, at naar man ikke har lave Sukkerpriser, har man en daarlig Høst derovre; nu har man i flere Aar haft en fortrinlig Høst, og vi vide, at det følger omtrent regelmæssig, at efter nogle gode Aar kommer der omtrent lige saa mange daarlige Aar. Skulde Sukkerpriserne forbedre sig, kunne vi vente en daarlig Høst, og saaledes staaer Den fremdeles i det; naar Høsten bliver bedre, kan man vente en ny Overproduktion. Det forekommer mig at være den Udsigt, der er til Stede der, dersom Alt bliver, som det er, og gaar, som det gaar. Statskassen har da ogsaa bragt store Ofre, mest for St. Croix, skjøndt St. Thomas naturligvis ogsaa i sin Tid har krævet Ofre. Det Ulykkelige er nemlig, at nu er det ikke alene galt med St. Croix, men nu er det ogsaa galt med St. Thomas. Det oplyses, at Indteget der ere i Nedgang som Følge af, at Havnen ikke besøges af saa mange Skibe som tidligere. Seilskibenes Tid er det nu omme med. Paa Grund af de nye Kommunikationsmidler og den Forbindelse, der bliver vedligeholdt ved Telegraafen og paa anden Maade anløbe Skibene ikke mere St. Thomas Havn som i gamle Dage, saa det nu er kommet dertil, at der er en temmelig betydelig Underbalance paa selve St. Thomas. Statskassen har, som jeg sagde for lidt siden, ofret ganske betydelige Summer paa disse Ofre i dette Aarhundrede. Det er ikke min Opgave i dette Dieblid at komme ind paa de store Summer, som ere ofrede i denne Anledning, men de, der ville vide Bested i denne Anledning, henviser jeg til Rigsdagstidenden Tillæg B. for 1878 — 79 Sp. 35 ff., hvor ærede Medlemmer ville faae Oplysning om, hvilke uhyre Summer der i Tidernes Løb ere ofrede paa disse Ofre. Der er en Betænkning, der er afgiven i Anledning af de store Forlangender, som den høitærede Finantsminister stillede til Rigsdagen i 1878, foranlediget ved Oprøret. Ærede Medlemmer ville vistnok, i ethvert Fald ville de, der vare til Stede den Gang, have i frisk Erindring, hvilke lange Forhandlinger der bleve førte i Slutningen af 1878, og som endte med Opøsningen af 10de December. De, der ville have nærmere Besked om, hvad Statskassen har maattet ofre, hvad Derne har kostet den, henviser jeg til den nævnte Betænkning. Jeg skal altsaa ikke komme ind paa det, men derimod blot fortællig gjøre Rede for, hvad der er ofret i de allerførste Aaringer. Efter de foreliggende Oplysninger skyldte St. Croix Kolonialkasse

den 31te Marts 1883 1,500,000 Kr., med et rundt Tal, og St. Thomas 600,000 Kr. og desuden er der Laan til Sukkerfogeriet til 1,400,000 Kr. Det bliver i Alt 3½ Mill. Kr. Det var den 31te Marts 1883. Men da Kolonialkassen arbejdede med en meget betydelig aarlig Underbalance, er der naturligvis løbet mere Gjæld paa siden den Tid, saa man kan vel uden at sige for Meget sige, at Gjælden nu er ca. 4 Mill. Kr. Det er paa meget faa Aar, disse Penge ere sendte til Vestindien, og af disse er, med Undtagelse af 1,400,000 Kr. til Sukkerfogerierne, for hvilke der haaves Lovhjemmel, Alt sendt af den høitærede Finantsminister paa eget Ansvar og Tilsvær uden, som vi kunne skjønne, at han egentlig har havt nogen Hjemmel dertil. Det udtaler ogsaa Finantsudvalget i en Betænkning, der er afgiven 1882 — 83 i Slutningen af Samlingen. Den høitærede Finantsminister har forstrakt Derne med disse store Summer. Med Hensyn til den aarlige Underbalance har han paaberaabt sig Koloniallovens § 57, men Udvalget kan ikke skjønne, at den kan give ham Bemyndigelse til at lade Laanet løbe fra det ene Aar til det andet uden at blive tilbagebetalt, ja, endogsaa blive forstørret med det ene Aars Tillæg efter det andet. Dertil kommer, at Laanet af 16de Juni 1876 skulde have været tilbagebetalt inden et Aar, nemlig de 600,000 Kr.; men det er grumme Lidt af dem, der er kommet tilbage, og er der kommet Noget tilbage, er det kun Iket ved, at man har faaet nye Laan. I sin Betænkning af 17de April 1883 udtaler Finantsudvalget efter at have gjort Rede for den finansielle Stilling — det ærede Medlem fra Nykjøbing (Clausen) var Ordfører — til Slutningen, at man ikke i Kolonialloven af 27de November 1863, særlig § 57, hvortil der henvises, kan finde Hjemmel for Finantsministeren til at anvende Statskassens Midler til den foran nævnte Dækning af Koloniallovens Underbalance og derfor tager Forbehold med Hensyn til den saaledes brugte Fremgangsmaade. Det var det Forbehold, som Udvalget tog den Gang, og som Udvalget nødvendigvis saa vidt jeg skjønner, maatte tage for ikke at blive meddelagtig i det Ansvar som Finantsministeren maa bære ene ved saaledes at sende — ja, man kan godt sige — den ene Million efter den anden over til Derne. Det er jo ogsaa en noget underlig Styrelse paa disse Ofre — jeg skal for Resten ikke komme vidtløftig tilbage dertil. Vi have tidligere her i Thinget — tjær ældre Thingmedlemmer ville erindre det — behandlet denne Sag den ene Gang efter den anden,